

Chương 645: Scarlett (7) - NTR?

(Số từ: 3044)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:42 PM 12/12/2023

—Một lúc sau.

Ludwig quay lại sau một chuyến đi dạo ngắn.

Nói chính xác hơn, anh ấy đã ghé qua Đại học Phép thuật, nhưng việc đó không mất nhiều thời gian.

Anh ấy không thể rời khỏi vị trí của mình lâu vì lo lắng.

Scarlett đang ở trong một tình thế hết sức nguy hiểm.

Việc cô bối rối là điều tự nhiên vì anh đã bảo cô làm theo lời anh mà không giải thích rõ ràng tình hình.

Việc cho cô thời gian suy nghĩ là điều đúng đắn, nhưng anh không thể cho cô nhiều.

Khi trở lại ký túc xá trong chùa, Ludwig thận trọng gõ cửa phòng Scarlett.

“Scarlett, là tôi đây.”

Đứng trước cửa, Ludwig lặng lẽ chờ đợi.

Không có phản hồi.

Có phải cô ấy đang suy nghĩ ở một nơi nào khác thay vì trong phòng mình?

*Cốc cốc!

"Scarlett."

Anh gõ cửa lần nữa nhưng Ludwig không nghe thấy tiếng trả lời.

Ludwig im lặng chờ đợi câu trả lời trước cửa.

*Cốc cốc!

Và rồi, lần thứ ba.

Vẻ mặt của Ludwig đanh lại.

Anh ấy cũng biết.

Ngay từ đầu đã không có dấu hiệu của sự sống trong phòng.

Anh ta chỉ gõ cửa để đề phòng thôi.

Ludwig biết Scarlett không có trong phòng.

"..."

Nó có thể là?

Không đời nào.

Không thể nào được.

Tuyệt đối không.

Không thể nào được.

Scarlett không thể như thế được.

Ludwig tự thôi miên bản thân như thể đang cố thuyết phục chính mình.

Khi nghĩ vậy, đôi mắt của Ludwig lại chìm sâu hơn vào vực thẳm.

Trong trường hợp đó.

Anh ấy nên làm gì?

Làm thế nào anh có thể?

Làm sao Scarlett có thể?

KHÔNG.

Làm thế nào anh có thể giúp Scarlett?

Anh nên làm gì?

"..."

Khi cái bóng đáng ngại trong suy nghĩ của anh chuyển sang một quyết định đáng ngại.

"Ludwig."

Đó không phải là cánh cửa, nhưng bất ngờ thay, anh cảm nhận được sự hiện diện ở tiền sảnh. Ludwig quay đầu lại.

Scarlett đang đi về phía anh, kéo theo một cái Vali lớn từ tiền sảnh.

"Tôi phải đóng gói một số thứ."

Ludwig hầu như không nghe thấy lời cô nói.

Anh đi thẳng về phía Scarlett.

Nhìn thấy Ludwig tiến lại gần với vẻ mặt cứng ngắc đến đáng sợ, Scarlett không khỏi bối rối. Bất giác cô lùi lại một bước nhỏ.

"Ludwig...? Tại sao lại có biểu cảm đó...?"

*Bang!

"!"

Ludwig bất ngờ và thô bạo ôm lấy Scarlett.

Đương nhiên, Scarlett bối rối trước cái ôm bất ngờ của anh.

“Tại sao... tại sao đột nhiên...?”

"Tôi thấy nhẹ nhõm."

“...Hả?”

"Tôi thấy nhẹ nhõm."

Dù không phải của cô nhưng Scarlett vẫn có thể cảm nhận rõ ràng trái tim Ludwig đập thành thịch như thể nó sắp vỡ tung khi ôm cô.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm vì cái quái gì vậy?

Anh nhẹ nhõm như vậy vì điều gì?

“Tôi thấy nhẹ nhõm... Thực sự thấy nhẹ nhõm...”

Scarlett không biết, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy như mình biết được một chút.

Cô không khỏi run nhẹ.

“B-Bình tĩnh. Tôi...tôi sẽ không đi đâu cả.”

Khi ôm lấy lưng Ludwig, Scarlett nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh.

Khi họ ôm nhau, Scarlett không thể thấy mắt Ludwig đang run rẩy dữ dội đến thế nào.

"Tôi thấy nhẹ nhõm... Scarlett..."

Bởi vì anh không phải suy nghĩ về bất cứ điều gì.

Vì anh không cần phải tưởng tượng bất cứ điều gì.

Ludwig lầm bầm những lời đó không ngừng như một kẻ điên.

Trái ngược với trí tưởng tượng đáng ngại của Ludwig, Scarlett không đột ngột biến mất.

Tuy nhiên, có vẻ như cô đã đi đâu đó để lấy thứ gì đó nên cô quay lại kéo theo một chiếc Vali lớn.

"Chúng ta không có nhiều thời gian. Chúng ta đi thôi."

"À... Được rồi. Đi thôi, Ludwig."

Như muốn xoa dịu anh.

Dù đã nói không đi đâu nhưng Scarlett vẫn ôm Ludwig vào lòng, vuốt ve lưng anh nhẹ nhàng.

Scarlett bây giờ đang bận thu dọn đồ đạc, không còn hỏi han hay thắc mắc điều gì nữa.

Tuy nhiên, Ludwig không thể rũ bỏ ý nghĩ rằng Scarlett có thể đã biến mất.

Anh tự hỏi mình nên làm gì nếu rơi vào trường hợp đó.

Nếu Scarlett biến mất, nếu trong đầu cô có những suy nghĩ khác.

Lúc đó anh nên làm gì?

Anh tưởng tượng xem mình nên làm gì với Scarlett.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh nghi ngờ Scarlett, người có vẻ sẵn lòng đi theo anh.

Anh thậm chí còn có những tưởng tượng đáng sợ không thể nghĩ ngờ.

"Tôi xin lỗi, Scarlett. Tôi xin lỗi..."

"Không sao đâu..."

Khi nghe thấy lời xin lỗi đột ngột của Ludwig, Scarlett càng ôm anh chặt hơn.

Dường như họ không thể nhìn thấy đôi mắt run rẩy của nhau khi họ ôm nhau.

'Tôi... tôi xin lỗi...'

Ludwig cũng không thấy được vẻ mặt vắn vẹo của Scarlett.

(Thuc: Douma như motip NTR “hiền tài” luôn :v)

Ludwig và Scarlett bước ra khỏi ký túc xá Royal Class.

Bất kể Ludwig cảm thấy nhẹ nhõm vì những suy nghĩ đáng ngại của mình không thành hiện thực, anh không khỏi tò mò.

“Cậu đi ra ngoài lấy cái gì thế?”

Nếu có thứ gì cần mang theo thì đó sẽ là quần áo. Nhưng quần áo vẫn ở trong phòng Scarlett, thế mà cô lại xuất hiện từ tiền sảnh.

"À, tôi lấy được vài cuốn sách từ thư viện. Tôi nghĩ... vì cậu không nói, có thể tôi sẽ ở lại rất lâu."

"Tôi hiểu rồi..."

Có vẻ như cô hiểu rằng họ sẽ phải rời xa Temple một thời gian khá lâu, ngay cả khi anh ấy không nói gì. Ludwig không còn cách nào khác đành phải chấp nhận lý do mang theo sách của cô để giết thời gian.

“Cậu sẽ trả lại chúng cho tôi, phải không?”

Scarlett nhìn Ludwig với vẻ mặt tinh nghịch khi nói.

—Trả lại sách.

Đó chỉ là một chuyện tầm thường, nhưng vì Scarlett cố tình giả vờ như không biết nên Ludwig bật cười cay đắng.

"...Tôi sẽ trả lại chúng, và nếu cậu cần bất cứ thứ gì, tôi sẽ lấy nó cho cậu, bất kể thế nào."

“Vậy thì nó không nhất thiết phải là một cuốn sách, phải không?”

"Tất nhiên rồi."

Mặc dù anh không thể làm được gì nhiều trên thế giới này, nhưng anh dự định sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình.

Đương nhiên, cô chỉ có thể biết ơn. Ai mà không như thế, khi cô ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của anh để tìm nơi ẩn náu, dù có thể sẽ lợi dụng sức mạnh của mình?

"Nhưng còn con mèo thì sao? Có vẻ như chúng ta có thể mang nó theo."

Ludwig thấy lạ là Scarlett lại không dẫn con mèo mà cô dắt đi dạo cách đây không lâu.

Chẳng phải con mèo sẽ ổn thôi, ngay cả khi con người thì không?

Chắc chắn cuộc sống sẽ rất nhàm chán nếu không có nó.

"Nó chỉ chơi với tôi một lúc thôi, tôi không phải là chủ nhân của nó. Chẳng phải ở lại ký túc xá trong Temple sẽ tốt hơn sao?"

"À... tôi hiểu rồi. Cậu cũng vừa về thôi, Scarlett."

"Đúng rồi."

Scarlett im lặng nhìn lồi vào Temple đến gần hơn.

Một người không nói gì.

Một người nói dối táo bạo.

Ai là người tồi tệ hơn?

Rõ ràng, nó sẽ là cái sau.

Scarlett nghĩ vậy.

Scarlett vừa bước ra khỏi Temple đã chạm trán với một pháp sư mặc áo choàng.

Pháp sư mặc một chiếc áo choàng màu xám đơn giản và không có đặc điểm gì nổi bật.

Scarlett không hỏi gì về Ludwig, và Ludwig thầm cảm kích vì Scarlett đã không hỏi anh.

Tuy nhiên, Scarlett biết người đứng trước mặt cô là ai.

Không, sẽ thích hợp hơn nếu nói cô biết 'thứ gì'.

Một đội quân bao gồm những người chết.

Khi cô không biết bản chất thực sự của nó, nó thật bí ẩn, nhưng bây giờ cô đã biết, cô không khỏi cảm thấy rùng mình khi đối mặt với nó.

Để kết thúc chiến tranh, họ đã sử dụng ma thuật nguy hiểm, và những gì đứng trước mắt cô chỉ là một phần nhỏ của kết quả.

Trong nháy mắt, cùng với ma thuật Dịch chuyển tức thời, Scarlett thấy mình đang ở trong một căn phòng mà cô chưa từng thấy trước đây.

Nơi Scarlett đến không phải là một con phố mà là một căn phòng trong một tòa nhà nào đó.

Scarlett nhìn quanh căn phòng rộng rãi nhưng xa lạ.

Cô ngay lập tức nhận thấy một đặc điểm đặc biệt của căn phòng cô đang ở.

Không có cửa sổ.

Cô không thể biết nó ở trên hay dưới mặt đất.

"Ludwig,... chúng ta đang ở đâu?"

Scarlett thậm chí không thể biết họ đang ở đâu đó trong Cung điện hay ở một thành phố khác.

Đáp lại câu hỏi của Scarlett về vị trí của họ, Ludwig lặng lẽ nắm lấy vai cô.

"Scarlett."

"...Hừm."

"Hãy đợi thêm một chút nữa. Tôi hứa, tôi sẽ không giữ cậu ở đây lâu."

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh lại đưa ra một lời hứa.

Lời của Ludwig đã nói lên tất cả.

Nó ngụ ý rằng về cơ bản cô sẽ bị giam giữ ở đây.

Ludwig giải thích nhiều điều cho Scarlett.

Nếu thiếu hoặc cần bất cứ thứ gì, hoặc nếu có chuyện gì xảy ra, cô nên nói chuyện với người canh cửa.

Có rất nhiều thực phẩm và các nhu yếu phẩm khác được chuẩn bị.

"Tôi không được phép rời đi... phải không?"

Cuối cùng, trước câu hỏi trực tiếp của Scarlett, Ludwig đưa mắt nhìn xuống.

"Xin lỗi, tất cả là để bảo vệ cậu..."

Ludwig cố nói vậy nhưng lại ngậm miệng lại.

Có vẻ như anh ta không thể chịu nổi khi nói những lời như vậy trong khi đang giam giữ bạn mình.

"Tôi xin lỗi."

"...Không còn cách nào khác."

Những lời cam chịu phát ra từ môi Scarlett mang âm hưởng tương tự như những gì Ludwig đã từng nói.

Ludwig đã rời đi.

Đội quân được mệnh danh là kẻ Bất diệt.

Lúc này Scarlett đã biết đơn vị hậu phương mà anh vừa nhắc tới chính là đội quân đó.

Ludwig lẽ ra không ở vị trí hỗ trợ phía sau mà chiến đấu ở tiền tuyến. Rõ ràng là anh ta chắc chắn đã chiến đấu ở những nơi nguy hiểm nhất.

Cả Ma vương và Ludwig đều đang làm những gì có thể.

Và Scarlett cũng đã chọn điều cô nghĩ mình nên làm.

Một căn phòng không có cửa sổ.

Căn phòng rộng rãi, có phòng tắm và dường như không có bất tiện gì cho cuộc sống.

Tuy nhiên, Scarlett thấy diện mạo của căn phòng rộng lớn này thật đáng lo ngại.

Nó không giống như có những thanh sắt.

Tất cả đồ nội thất dường như được làm bằng vật liệu chất lượng cao.

Tuy nhiên, việc thiếu cửa sổ, cấu trúc tổng thể của căn phòng khiến không thể biết được nó ở trên hay dưới mặt đất, và khả năng cách âm khiến cô có cảm giác nào đó.

Nó trông không giống một nhà tù, nhưng đó là một căn phòng được tạo ra để làm một việc như vậy.

Một nhà tù được thiết kế để giam giữ những người khó đối xử như tù nhân.

Trước Thảm Hoạ Công, loại phòng này dùng để giam cầm ai?

Scarlett không biết.

Tất cả những gì cô có thể làm là chấp nhận những gì đã xảy ra và chịu đựng nó.

Scarlett bắt đầu dỡ quần áo ra khỏi Vali.

Cô sẽ phải ở lại đây một thời gian.

Chiếc Vali chứa nhiều sách hơn quần áo.

Trong số các loại sách linh tinh có văn bản chuyên ngành, tiểu thuyết, sách lịch sử và thậm chí cả từ điển.

Cô mang chúng đến để giết thời gian.

Đó là cách Scarlett giải thích.

Thành thật mà nói, có vẻ như phải mất nhiều năm để đọc hết số sách đó.

Trong căn phòng chỉ có mình cô, Scarlett lấy ra một cuốn tiểu thuyết bình thường.

Nhưng nội dung của cuốn tiểu thuyết không được viết ở đó.

Scarlett lật từng trang một.

Những gì được viết ở đó là các công thức và sơ đồ.

[Dịch chuyển tức thời]

[Dịch chuyển tức thời hàng loạt]

[Cách âm]

Bên trong cuốn tiểu thuyết không phải là một cuốn tiểu thuyết mà là một Cuộn ma thuật.

"Tôi xin lỗi, Ludwig."

Scarlett cẩn thận đóng cuốn sách cuộn được ngụy trang thành một cuốn tiểu thuyết rồi nhét vào chồng sách trong Vali.

Ludwig đã nhốt Scarlett vào một nhà tù vô danh.

Không, chính xác hơn là anh đang ảo tưởng rằng mình đã nhốt cô.

Một món đồ cô nhận được từ Ma vương, cuốn sách cuộn.

Và mục thứ hai.

Scarlett mê mẩn chiếc trâm cài màu tím cô đã cất đi.

Khi đến thời điểm, Ma vương sẽ gửi tín hiệu.

Sau đó, tất cả những gì cô phải làm là thực hiện hành động đã thỏa thuận.

"..."

Trước khi kịp nhận ra, lòng bàn tay Scarlett đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

'...Tôi sẽ giúp cậu.'

Sau nhiều đắn đo, Scarlett quyết định giúp tôi.

Thành thật mà nói, tôi không ngờ Scarlett lại đứng về phía tôi.

Nhưng, như Scarlett đã nói, có thể có người hiểu tôi cũng như có người không.

Và Scarlett là một trong số đó.

Sau khi trở về Lazak, tôi nói chuyện với Charlotte và Harriet.

“Không phải sẽ tốt hơn nếu mang cô ấy đi cùng chúng ta sao?”

Harriet cau mày, có lẽ lo lắng về việc bỏ Scarlett lại.

Cô ấy có vẻ không thoải mái khi đưa cho Scarlett cuốn sách cuộn và thiết bị truyền tín hiệu rồi bỏ cô ấy lại.

Để Scarlett ở lại là nguy hiểm, bất kể cô ấy có thể được sử dụng hay không.

“Em cũng nghĩ vậy.”

“...Anh không bảo cậu ấy ở lại phía sau đấy chứ?”

“Vâng.”

Charlotte cắn môi.

Charlotte là người thân nhất với Scarlett ở Class B.

"Thật nguy hiểm, nhưng vào thời điểm này, Scarlett đã đưa ra quyết định sáng suốt".

Dù lo lắng nhưng Charlotte phải thừa nhận rằng quyết định của Scarlett là đúng đắn nhất.

‘Nếu tôi biến mất, chẳng phải tình hình sẽ còn nguy hiểm hơn sao?’

Scarlett đã nói rõ điều đó.

“Kẻ Bất diệt tự động phục hồi khi bị tiêu diệt. Scarlett là người có thể vô hiệu hóa kẻ Bất diệt một cách hoàn hảo nhất mà không gây tổn hại gì vào thời điểm này. Nếu Scarlett đột nhiên biến mất... điều gì đó còn nguy hiểm hơn có thể xảy ra."

Khiêu khích những người nắm quyền kiểm soát kẻ Bất diệt, bao gồm cả Christina và Ludwig, là một hành động rất nguy hiểm.

Sự biến mất của Scarlett đã khiến những người khác phản kích nên quyết định tốt nhất để trấn an họ là tạm thời bắt giữ Scarlett.

Scarlett đã chọn tự mình trở thành tù nhân.

Cô rất biết ơn sự giúp đỡ mà cô đã nhận được, nhưng cô lại thấy mình đang ở trong tình huống nguy hiểm nhất.

Đó là lý do tại sao tôi không chỉ đưa cho cô ấy cuốn sách cuộn mà tôi luôn mang theo mà còn cả thiết bị phát tín hiệu tôi đã chuẩn bị đề phòng trường hợp cuộc trò chuyện của chúng tôi với Scarlett diễn ra theo chiều hướng không mong đợi.

Nếu Scarlett gặp nguy hiểm hoặc nếu chúng tôi cần cô ấy ở bên, chúng tôi sẽ gửi tín hiệu.

Cuối cùng, Scarlett phải lừa dối bạn bè mình.

Một người bạn đã phải bỏ tù một người bạn khác.

Một người bạn đã lừa dối một người bạn đang cố gắng bỏ tù cô ấy.

“...Thật buồn.”

Charlotte lâm bầm, vẻ mặt ảm đạm, như thể thực tế mà các bạn học Class B trước đây của cô phải đối mặt là không thể chịu đựng được.

Khả năng sức mạnh của Scarlett đã được truyền lại qua Đại Công tước.

Tôi đã hành động ngay khi biết tin nên có thể tiếp cận Scarlett nhanh hơn Ludwig.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi đến muộn?

Nếu tôi đến ký túc xá Royal Class sau khi Ludwig đưa Scarlett đi và biến mất?

Nếu tôi không tìm ra được Scarlett đã đi đâu?

Điều gì sẽ xảy ra sau đó?

Lần này tôi đã nhanh.

Đó là lý do tại sao tôi có thể sử dụng Scarlett.

Tuy nhiên, như tôi đã nói bằng chính miệng mình.

Việc sử dụng Scarlett cuối cùng đã khiến cô gặp nguy hiểm và sự thật đó vẫn không thay đổi.

Sau tất cả những khúc mắc.

Bởi vì tôi.

Hai nữ chính nguyên tác.

Delphine đã chết.

Scarlett đã phải lừa dối Ludwig.

"..."

"Mọi thứ sẽ ổn thôi."

Tôi không chắc về mặt của mình ra sao nhưng Harriet thận trọng quàng tay qua vai tôi.

"Đúng vậy."

Charlotte, người đang quan sát hiện trường, gật đầu với vẻ mặt kiên quyết.

"Mọi thứ sẽ ổn thôi."

Làm ơn.

Nó phải giải quyết được.

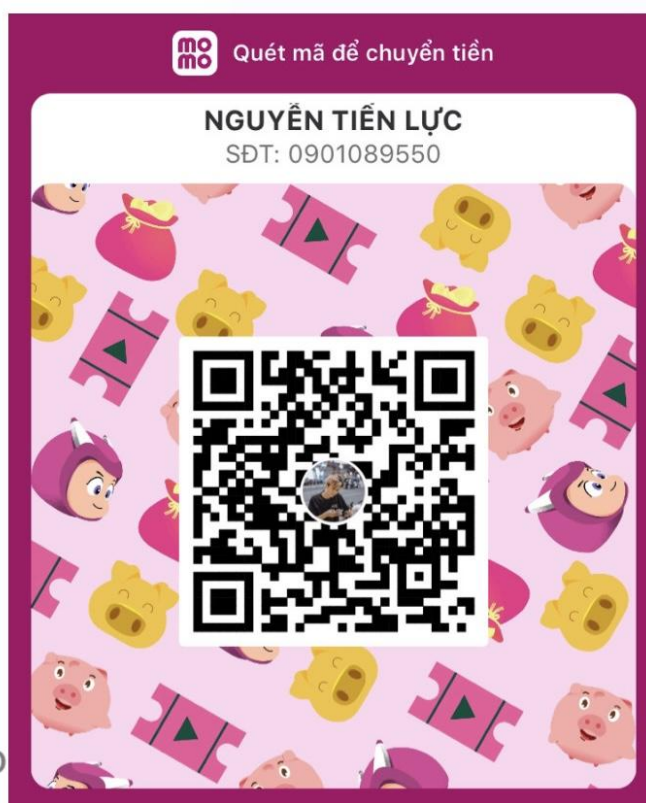
Chúng tôi đã nói điều đó, nhưng chúng tôi không biết đó là niềm tin chắc chắn, lời khẳng định hay lời cầu nguyện.

Hay chỉ là niềm hy vọng đơn thuần.

Chúng tôi không thể nói được nữa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading